

Kursledaren Kjell Nilsson tillsammans med Bror Josefsson, Sture Linder, Hans Eriksson och Karl-Axel Bengtsson.

kel. Annars hade Kjell snart suttit där med en massa tidskrävande privatlektioner.

Kjell Nilsson har spelat dragspel i många år och är en flitigt anlitad underhållare. Ändå drog han sig för detta med kursledarskapet. Sådant hade han aldrig tidigare prövat på. Men till sist slog han till.

– Det fungerar utmärkt, försäkrar kursdeltagarna. Bättre lärare kan vi inte ha.

Kan du vika ihop en bilkarta, då kan du lära dig spela dragspel! Så brukar det skämtsamt sägas om möjlig-

heterna att erövrå skicklighet i att hantera harmonikan.

Men ack – om det vore så enkelt.

– Det är betydligt besvärligare än så, försäkrar Sture Linder, som spelat gitarr både för hemmabruk och i orkestersammanhang men efter barnomens försiktiga framstötår i föräldrahemmet aldrig gett sig i kast med dragspelet.

En god del av svårigheterna ligger i att kunna "dela skallen", att få händerna att arbeta med olika grepp, oberoende av varandra.

Att ungt folk inte är lämp-

ligt att betros med ett eget spel – det är galet. De flesta i kursen är till mogen ålder hunna män, och de stretar envist med att få händer och harmonier att lyda. Karl-Axel Bengtsson har tagit med sig elvaårige sonen Jan, och denne låter fingrarna löpa till synes helt ansträngningsfritt. Han har börjat i rätt ålder och komponerar så smått. På tisdagen drog han en egen låt för sina äldre kamrater. De döpte den omgående till "Femsjövågor".

– Den har så fin böljerytm, tyckte bror Josefsson!